

passere, saafremt han havde den mindste Tanke om, at Sporet kunde have nogen Mangel". Der findes flere lignende Udtalelser om denne Mand.

Det forekommer mig uretfærdigt mod denne gamle, veltjente Baneformand, at Auditor Andersen i sit Resumé henviser til nogle Personalakter, som ligger 10 Aar tilbage, og hvoraf han tager Anledning til at drage Baneformandens tjenstlige Dygtighed i Tvivl. Jeg synes, det er underligt, at han ikke henvender sig til Baneformandens direkte foresatte for at faa nærmere Besked om Forholdene, men nøjes med Forklaringer af Baneformandens undergivne, som ikke kan antages at have særlige Kvalifikationer til at udtale sig herom. Saa vidt jeg forstaar, er de Personalakter, der sigtes til, en saakaldt Konduiteliste, der er 10 Aar gammel, og som ganske sikkert, i alt Fald efter hvad der er oplyst for mig, ikke har noget nævneværdigt paa sig, men nærmest skyldes ondsindet Sladder. Den er affattet af Baneingeniøren, men denne har i Virkeligheden ifølge hele sin Stilling ikke noget indgaaende Kendskab til Baneformændene. Den, der er mest kompetent til at afgive Forklaring og skønne over, hvorledes den paagældende Baneformand har røgtet sit Hverv, er naturligvis Overbanemesteren, og hvorledes han ser paa denne gamle Baneformand har jeg citeret.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger, fordi det har staaet for mig som en Uretfærdighed at lægge Skylden over paa denne gamle Formand, saaledes som jeg synes, at den højtærede Trafikminister i Henhold til Auditørens Rapport har gjort. Jeg finder, at man skylder ham at sige, at han har opfyldt sin Pligt, og naar der skal være Tale om Ansvar, bør det lægges højere op. Det kom ganske vist ogsaa noget frem i den højtærede Ministers Udtalelser, men jeg synes, at den højtærede Minister kunde have undladt at fremhæve Baneformanden saa stærkt, som han gjorde, da der var Tale om Ansvar, da han er saa veltjent, og da der foreligger saa mange rosende Udtalelser om ham.

Der er af flere ærede Medlemmer talt om Overværgeraadet, og jeg havde oprindeligt tænkt, at jeg vilde sige en Del om dette samt om Værgeraadene. Jeg skal imidlertid kun gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg vil give det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) min Tilslutning, naar han udtalte, at Overværgeraadet sikkert ikke fungerer,

som det skulde. Hvori det ligger, skal jeg ikke nærmere udtale mig om, maaske ligger det i, at Kontoret er overbebyrdet, maaske i hele Organisationen. Jeg skal kun pege paa, at Institutionen ikke virker tilfredsstillende. Naar man læser Børneloven igennem, faar man det Indtryk, at Overværgeraadet er tænkt som en Slags Appellinstans fra Værgeraadene. Men som saadan fungerer Overværgeraadet efter de Erfaringer, jeg har gjort, slet ikke. Naar man indanker en Sag fra Værgeraadene til Overværgeraadet, faar man det Svar, at Overværgeraadet har indhentet Værgeraadets Erklæring angaaende Klagen, man stadfæster derfor Værgeraadets Afgørelse. Det er jo ikke Meningen med en Appellinstans, at den skal spørge Underdomstolen — hvis jeg maa bruge dette Udtryk i denne Forbindelse —, om den har baaret sig rigtigt ad, og saa, naar denne erklærer, hvad den selvfølgelig vil gøre, at det har den, akkviescere ved denne Afgørelse.

Der er ogsaa andre Forhold ved Værgeraadene og Overværgeraadet, som jeg ikke finder rigtige. For det første foregaar hele Forhandlingen for lukkede Døre, hvad der efter min Mening ikke er foreneligt med Nutidens Kræv, og det fører let med sig, at der træffes Afgørelser, om hvilke man i alt Fald ikke kan faa Lejlighed til at skønne, hvorvidt de er rigtige eller ej, og som man i mangfoldige Tilfælde ikke kan faa Lejlighed til at imødegaa. Man kan ikke faa Dokumenter udlaant, man kan ikke faa en Sag udlaant fra Overværgeraadet; hvis f. Eks. en Person kommer til een og klager over, at Værgeraadet efter hans Mening har truffet en Afgørelse, som ikke er rigtig, og som han ikke kan være tjent med, og man saa anmoder om Løv til at gøre sig bekendt med Sagen, kan man faa Tilladelse til at sidde paa Overværgeraadets Kontor og undersøge den, men dette er meget vanskeligt, naar man er optaget af mange Arbejder. Naar det drejer sig om et Arbejde, som man skal gøre gratis, er der ikke ret mange, i hvert Fald ikke ret mange offentlige Personer, Rigsdagsmænd eller lignende, som kan ofre en Dag eller to paa at stille paa Overværgeraadets Kontor og gøre sig bekendt med Dokumenterne. I Regelen gøres der ogsaa den Tilføjelse, at man ikke maa gøre Notitser af den paagældende Sag. Hvis man derimod havde Sagen hjemme, kunde man se paa den, naar man havde Tid tilovers om Aftenen, eller man kunde tage Natten til Hjælp. Jeg